

Châu Về
HỢP HỒ

KẺ TỔN THƯƠNG LẠI MUỐN TỔN THƯƠNG NGƯỜI KHÁC

TÁC GIẢ: 乔裕

DỊCH: GƯƠNG NÀY LÀNH KHÔNG?

KẺ TỔN THƯƠNG LẠI MUỐN TỔN THƯƠNG NGƯỜI KHÁC

Tác giả: zhihu

Editor: Gương Này Lành Không

Thể loại: Ngôn Tình, Đoàn Văn, Hiện Đại

Nguồn: Gương Này Lành Không

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

1

“À... Phiên cậu đưa cái này cho Bùi Chấp giúp tôi.”

Tôi cầm bức thư tình màu hồng phấn đó.

Đây là bức thư tình thứ mười một trong tháng này.

Ai cũng biết tôi và Bùi Chấp Là thanh mai trúc mã, và cậu ta có thể thích ai khác chứ không bao giờ thích tôi, cho nên họ yên tâm nhờ vả tôi chuyển thư tình giúp họ.

Nhưng như thường lệ, Bùi Chấp cầm lấy bức thư, chau mày nghĩ ngợi xem cô bạn đó là ai, rồi hừ một tiếng: “Tiêu chuẩn của tôi không thấp vậy đâu.”

Cậu ta ném thư tình vào lòng tôi: “Cùng đẳng cấp với cậu đấy, tôi với không tới.”

Mấy người bạn của cậu ta cười phá lên, còn ánh mắt của Bùi Chấp nhìn tôi đầy châm biếm.

Tại sao ư?

Tại vì lá thư tình đầu tiên Bùi Chấp xé, là của tôi.

2

Tôi và Bùi Chấp là thanh mai trúc mã. Quan hệ của bố mẹ hai nhà rất tốt, nên đương nhiên mọi người đều tưởng quan hệ của chúng tôi cũng tốt như thế.

Ban đầu thì đúng là tốt thật. Cho đến một lần có... sự cố ngẫu nhiên.

Trong lúc chơi trò thật hay thách, Bùi Chấn phải thử thách, có người hỏi cậu ta có dám hôn tôi không.

Hồi đó chúng tôi còn non nớt nhưng lại rất hiếu thắng. Cậu ta hỏi tôi: “Cậu có ngại không?”

Tôi ngần ngại chưa kịp phản ứng, cậu ta đã hôn rồi.

“Chắc, cũng chỉ thế thôi.”

Từ lúc đó, tôi không còn là đóa hoa cao quý trong mắt người khác, là đứa con gái ngoan ngoãn nhất lớp nữa.

Mà là một trong những món đồ của Bùi Chấn.

3

Thành tích của Bùi Chấn không tốt lắm. Vì thế, bố mẹ cậu ta muốn tôi kèm cặp cho cậu ta.

Nhưng vào hôm tôi và cậu ta hẹn nhau đi thư viện, tôi đã đứng một mình ở trạm xe đợi cậu ta gần một giờ đồng hồ, cuối cùng thấy trên vòng bàn đạp cập nhật tin mới nhất rằng cậu ta đánh thắng liên tiếp mười trận game ở tiệm net. Tôi gọi xe đi ngay tới đó.

Khói thuốc lượn lờ trong tiệm, thậm chí có một cô gái ngồi trên đùi của Bùi Chấn. Mấy cô nàng đang cổ vũ cho cậu ta, còn cậu ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, tặng cho tôi một nụ cười ác ý.

4

“Chu Tuyền, đm, cậu điên à?”

Bùi Chấn bị bố mẹ mắng cho một trận, còn bị tịch thu hết tiền tiêu vặt. Cậu ta không đi quán net được nữa, bởi vì tôi tố cáo đấy.

“Cậu không nên đến những chỗ đó.” Tôi gằn từng chữ một.

Tôi của lúc ấy che giấu đi tình cảm đơn phương dành cho cậu ta, bướng bỉnh cho rằng làm thế là tốt cho cậu ta, nhưng thứ nhận được lại là cậu ta càng ngày càng ghét tôi.

Bùi Chấn bóp cằm tôi: “Cậu có tư cách gì mà nhúng tay vào chuyện của tôi? Mới hôn có tí đã tưởng mình là bạn gái tôi rồi à? Thật nực cười!”

5

Bùi Chấn có khuôn mặt rất ưa nhìn, thêm cả tính cách kiêu ngạo, ngang ngược của mình, cậu ta nhanh chóng thu hút được sự chú ý của mọi người trong trường. Rất nhiều cô gái muốn cưa đổ cậu ta, cậu ta cũng chẳng từ chối, lăng nhăng mà bạc tình.

Tiện tay dâng một quả bóng, kỹ thuật xuất sắc đã nhận được tràng tung hô của cả khán đài. Nhưng Bùi Chấn chẳng kiêng nể gì, mạnh tay ném quả bóng về phía tôi, không chút do dự.

“Xin lỗi.” Cậu ta thờ ơ nhìn tôi ôm cánh tay đau đớn, thốt ra lời xin lỗi tựa gió thoảng mây bay: “Chắc cậu không ghi thù tôi đâu nhỉ, thanh mai của tôi?”

Vậy là, tất cả mọi người đều biết cậu ta ghét tôi.

6

Lâu dần, tôi cũng đã chấp nhận sự thật này.

Tôi cất đi những bức thư tình cất chứa nỗi niềm của người thiếu nữ dành cho Bùi Chấn, không muốn quan tâm cậu ta nữa. Nhưng trước mặt bố mẹ, chúng tôi vẫn phải giả vờ vui vẻ hòa thuận.

“Dạo gần đây thành tích của Bùi Chấp có tiến bộ đấy, chắc chắn là công lao của Tiểu Tuyên rồi. Cô cắt đĩa hoa quả, các con ăn đi.” Mẹ của Bùi Chấp cười rất tươi. Tâm trạng của cậu ta cũng rất tốt, có điều cậu ta lặng thầm nhìn tôi đầy cảnh cáo.

Chuyện thành tích của cậu ta tốt lên tất nhiên chẳng phải công lao của tôi, mà là dạo gần đây cậu ta đang yêu đương với hoa khôi của khối – người có thành tích rất xuất sắc. Bọn họ thường “học thêm” với nhau sau khi tan trường, nhưng hôm nọ tôi lại tình cờ nhìn thấy bọn họ hôn nhau trong phòng học.

7

Vốn dĩ tôi đã đá Bùi Chấp ra khỏi thế giới của mình, nhưng chúng tôi lại học chung trường, kiểu gì cũng sẽ chạm mặt nhau.

Là học sinh đứng đầu toàn khối, tôi vừa đạt được danh hiệu học sinh ba tốt của thành phố, ngày hôm sau sẽ phải lên bục phát biểu. Vì vậy, sau khi tan học, tôi ở lại lớp, định đi gặp thầy giáo để tập luyện cho bài phát biểu trước toàn trường.

Lúc đi ngang qua phòng họp trống, âm thanh khẽ khàng và mờ ám vang lên ở bên trong. Vừa quay đầu sang, qua kẽ hở của rèm cửa sổ, ánh mắt tôi và Bùi Chấp chạm nhau.

Cậu ta đang ép một cô gái lên ghế ngồi, vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp tôi. Khi đó tôi đã biết mình lại bị cậu ta ghi tội một lần nữa.

8

Bạn gái Bùi Chấp là hoa khôi của trường, thành tích đứng thứ hai toàn khối, cũng là bạn cùng lớp của tôi. Nhưng sau khi yêu đương với Bùi Chấp thì thành tích của cô ta bắt đầu tụt dốc không phanh, nhanh chóng khiến thầy cô để ý. Họ gọi tôi lại, hỏi: “Dạo này em ấy có gì bất thường không? Hay là có tiếp xúc với người xấu không?”

Tôi chỉ lắc đầu: “Em không biết ạ.”

Nhưng giấy không gói được lửa, không biết tại sao chuyện tôi bị thầy cô hỏi lại lọt ra ngoài. Quan hệ của Bùi Chấn và hoa khôi cũng bại lộ, bị bố mẹ cậu ta biết được. Bố cậu ta còn nóng tính nữa, bèn lôi cậu ta về nhà đánh cho một trận.

Hôm đó nhà tôi không có ai, Bùi Chấn hùng hổ xông vào phòng tôi.

“Tôi xem nhẹ cậu rồi.”

Cậu ta đẩy tôi một cái, do không đứng vững nên tôi va vào bàn học. Ngăn kéo rơi xuống, đồ đạc trong đó cũng rớt ra.

Bùi Chấn siết nhẹ cổ tay tôi, vì chúng tôi đều nhìn thấy bức thư tình màu hồng phấn rơi trên mặt đất. Trên bức thư có tên của tôi và Bùi Chấn, mà cậu ta còn lạ gì nét chữ của tôi nữa.

9

“Ồ, hóa ra là ghen à?” Biểu cảm của Bùi Chấn như ngộ ra điều gì đó.

Cậu ta xé bức thư đi, giữ chặt tôi.

Tôi giãy giụa: “Tôi không hề tố cáo.”

Cậu ta chau mày: “Bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn này.”

Bùi Chấn cầm cái kéo trên bàn lên, cắt một lọn tóc của tôi: “Chu Tuyền, tôi thà yêu chó còn hơn yêu cậu.”

10

Bùi Chấn dùng lọn tóc đó của tôi để ghi điểm trước mặt hoa khôi trường, nhưng điều đó cũng không thể thay đổi được việc cậu ta bị bố bắt chuyển trường.

Ngày Bùi Chấn rời đi, hoa khôi đã khóc rất lâu. Tôi tưởng tình cảm của bọn họ sẽ mãi bền chặt nhưng mới có mấy ngày trôi qua, hoa khôi đã nhận được tấm ảnh Bùi Chấn thân mật với cô gái khác.

Còn lọn tóc kia và đuôi tóc nham nhở của tôi cũng xem như kết thúc tại đây.

11

Về sau, thành tích của hoa khôi rơi xuống vực thẳm. Cô ta nhờ tôi giúp hẹn gặp Bùi Chấn, muốn nhìn thấy cậu ta dù chỉ một lần. Tôi không từ chối được.

Không ngờ, ngày tôi đi gặp Bùi Chấn, cậu ta đang uống say mềm trong quán bar. Cậu ta nhận ra tôi, ép tôi ở lại.

“Chu Tuyền, đây không phải là điều cậu muốn thấy nhất sao?” Nụ cười của cậu ta trông thật đáng sợ.

Vì vậy, ngày hôm sau, hoa khôi nhận được một tấm ảnh, là ảnh Bùi Chấn cưỡng hôn tôi trong quán bar đó.

12

Hoa khôi và tôi trở mặt với nhau. Chuyện này bị truyền ra ngoài, tôi liền trở thành đối tượng mọi người hùa vào chỉ trích.

“Tôi còn thắc mắc tại sao cậu ta lại tố cáo, hóa ra là vì yêu mà không có được Bùi Chấn à?”

“Đúng, lần này hời cho cậu ta rồi. Rõ ràng là đi giúp họ làm lành mà lại tranh thủ chiếm chỗ. Có buồn nôn không chứ?”

Tôi trở thành người bị cô lập.

Nhưng điều nực cười là, hình như bọn họ đã quên thói trăng hoa và bạc tình của Bùi Chấn.

Ngày tôi chuyển trường, Bùi Chấn đặc biệt đến cười nhạo tôi: “Sao, cậu cũng không chịu nổi rồi à?”

Lời nói của cậu ta chứa đầy sự mỉa mai: “Chu Tuyền, đáng đời cậu lắm.”

Tôi chỉ thờ ơ gật đầu: “Cậu cũng đáng đời.”

Bùi Chấn liền cười phá lên. Cậu ta nhỏ giọng bên tai tôi: “Nhưng không sao. Bây giờ trong mắt bọn họ, chẳng phải chúng ta đều là kẻ lòng lang dạ sói, trời sinh một cặp à?”

Thật à? Sao tôi lại cảm thấy hình như bản thân bắt đầu ghét cậu ta rồi nhỉ?

Chương 2

14

Bùi Chấn ở đâu cũng nhận được sự chào đón nồng nhiệt. Mới chuyển trường hai tháng, cậu ta đã yêu đương với hàng loạt nữ sinh xinh đẹp trong trường. Nhưng cũng không có ngoại lệ, kết quả luôn là cậu ta đòi chia tay trước, làm các bạn nữ đau khổ níu kéo.

Tôi nghe có người chỉ trở về phía mình, hỏi cậu ta: “Còn cậu ấy thì sao? Cậu ấy xinh như thế mà.”

Nhưng Bùi Chấn cười một cách vô tâm: “Tôi yêu chó còn hơn yêu cậu ta. Huống hồ, cậu ta đã là chó của tôi lâu rồi.”

Nhưng lần này, tôi nghe thấy có người phản bác: “Bùi Chấn, không nên nói một cô gái như thế chứ.”

15

Lục Chinh là bạn cùng phòng ký túc xá và cũng là người anh em thân thiết nhất của Bùi Chấn.

Tôi không quen biết cậu ấy thông qua Bùi Chấn mà vì khi vừa chuyển trường được mấy hôm, trời đổ mưa tầm tã, tôi và cậu ấy cùng nhau trú mưa dưới lầu trường học.

Không ai nói chuyện với nhau, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách. Nhưng khi mưa tạnh dần, cậu ấy bỗng mở lời: “Này, hóa ra... cậu chính là bạn thời thơ ấu của Bùi Chấn à?”

16

Khi chuyển đến trường này, tôi được phân học cùng lớp với Lục Chinh. Bùi Chấn học ở lớp bên cạnh, bạn gái hiện tại của cậu ta là bạn cùng bàn của tôi.

Để tránh chuyện giống như hoa khôi ở trường cũ tái diễn, tôi đã đổi chỗ ngồi và trở thành bạn cùng bàn của Lục Chinh.

Không hiểu sao tôi cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng Lục Chinh thì không. Cậu ấy vội vàng thu gọn sách vở của mình, chủ động giúp tôi chuyển bàn học, cười dè dặt: “Trước nay chưa từng có ai ngồi cạnh tôi bao giờ, cậu không chê tôi chứ?”

Lục Chinh cười để lộ ra hai cái răng khểnh đáng yêu. Còn tôi thì không có ý muốn đón nhận sự nhiệt tình của cậu ấy, chỉ cụp mắt xuống, gật đầu thôi.

17

Việc Bùi Chấn ghét tôi sẽ không thay đổi vì tôi chuyển trường, thậm chí còn trầm trọng hơn. Tôi càng tránh thì cậu ta càng xuất hiện. Hôm nay cũng vậy.

Sân bóng rổ là con đường duy nhất để đi đến nhà ăn. Như thường, có một đám con gái hò reo về hướng bóng dáng của Bùi Chấn.

Tôi nghe thấy tiếng bóng rổ đập xuống đất, tay liền ôm đầu, chân co lên muốn tránh đi. Nhưng không kịp rồi.

“Bốp!”

Sự đau đớn như trong dự đoán đã không đến. Tôi nghiêng đầu, cả người choáng váng. Chỉ thấy Lục Chinh không biết từ đâu chạy đến, dùng cả người để che chở tôi, mặc cho quả bóng đập vào bả vai mình, rồi rơi xuống đất.

Bùi Chấn chạy vọt tới, lạnh lùng nói: “Lục Chinh, cậu bị điên à?”

Kết thúc trận bóng, Bùi Chấn chặn tôi và Lục Chinh lại. Lúc này tôi đang ngẫm nghĩ xem có nên đi cùng Lục Chinh đến phòng y tế hay không. Nhưng cậu ấy cười ngây ngô: “Không sao, da thịt tôi dày lắm, chịu được.”

“Cậu muốn làm gì?” Bùi Chấn hỏi Lục Chinh.

Lục Chinh ngừng cười, chậm rãi hỏi ngược lại: “Thế cậu đang làm gì? Sao lại đập cậu ấy?”

Bùi Chấn ấp úng: “Liên quan gì đến cậu?”

“Cậu ấy là bạn cùng bàn của tôi.”

Bùi Chấn nhìn Lục Chinh với ánh mắt khó hiểu, sau đó quay sang tôi, cười mỉa mai: “Sức hút cũng lớn đấy.”

Lục Chinh đứng chặn trước mặt tôi: “Bùi Chấn, đừng quá đáng.”

Một hồi lâu sau đó, Bùi Chấn mỉm cười: “Sao, thích cậu ta à?”

Bùi Chấn luôn nhìn tôi với ánh mắt đắc thắng. Tôi dường như không phải bạn quen từ bé của cậu ta, cũng chẳng phải người cậu ta ghét nhất, mà là một món đồ của cậu ta.

Lục Chinh vẫn đứng chặn trước mặt tôi: “Dù sao gia đình hai bên cũng đã quen biết nhiều năm, cậu đừng...”

“Chúng tôi không chỉ có loại quen biết đó đâu.”

Bùi Chấn bỗng nở nụ cười, đánh nhẹ Lục Chinh: “Còn có nhiều loại quen biết khác, muốn nghe không?”

Đột nhiên tôi có dự cảm không lành.

Bùi Chấp đẩy vai Lục Chinh, nói chậm rãi từng chữ một: “Nụ hôn đầu của cậu ta là dành cho tôi. Cậu ta chuyển trường cũng là vì tôi, lại còn từng viết thư tình cho tôi, nói thích tôi nhiều biết bao nhiêu... Cậu là cái thá gì?”

20

Tôi cùng Lục Chinh đến phòng y tế. Trên vai của cậu ấy có một vết bầm tím, có thể thấy rằng Bùi Chấp không hề nương tay. Nếu như thật sự đập trúng tôi thì hậu quả không thể lường được.

“Em đánh người hay đánh bóng thể, chẳng biết chừng mực gì cả.” Cô y tá mắng: “Lớn to đầu rồi mà không biết tự chăm sóc mình. Thôi, em lại đây, thoa thuốc cho em ấy đi.”

Tôi gật đầu bước tới. Vết thương trên vai cậu ấy trông cực kỳ đáng sợ.

Lục Chinh cười dừng dừng: “May là vết thương ở trên người tôi, nếu đập trúng cậu thì cậu sẽ khóc nhè mất, trông xấu muốn chết.”

Tôi bôi thuốc lên lưng cậu ấy, nhẹ giọng cảnh cáo: “Im đi.”

Bên ngoài tấm rèm, cô y tá đang xem vết thương cho học sinh khác.

“Cậu buồn gì thế?”

Lục Chinh để trần nửa thân trên, ngón tay tôi bôi thuốc cho cậu ấy hơi run rẩy.

Cậu ấy cúi đầu, đôi mắt vốn luôn tràn ngập nụ cười chợt biến mất: “Cậu ta đối xử với cậu như thế, cậu không giận à?”

Tôi lắc đầu: “Quen rồi.”

“Tại sao không phản kháng?”

“Vô dụng thôi.” Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng xoa thuốc cho cậu ấy: “Tôi càng phản kháng, cậu ta càng trêu ngươi tôi, cậu ta ầm đầu nên giải thích cũng chẳng hiểu. Cách dạy con của gia đình cậu ta cũng có vấn đề, tôi mà tố cáo nữa thì cậu ta phải chịu trận đòn, như thế thì cậu ta lại càng muốn phục thù.”

Lục Chinh yên lặng. Tôi hít mũi, cũng chẳng nói gì.

Nhưng khi tôi thoa thuốc xong, chuẩn bị đi rửa tay thì bị cậu ấy ngăn lại, tỉ mỉ lau sạch vết thuốc còn bám trên đầu ngón tay tôi.

“Vậy cậu thấy tôi thế nào?”

21

“Cậu chạy đi đâu đấy?”

Vừa ra khỏi phòng y tế, tôi đã bị Lục Chinh đuổi theo. Cậu ấy vừa mặc đồng phục vừa chạy, dùng thân mình chặn tôi lại: “Chẳng nhẽ tôi rất đáng sợ sao?”

“Không phải.”

“Vậy cậu đừng chạy.”

“...”

Lục Chinh chặn tôi lại, nhỏ giọng nói: “Cậu cảm thấy tôi và Bùi Chấn thân nhau như vậy, chuyện của hai người tôi không biết à?”

“Thế sao cậu còn trêu tôi?” Tôi hơi có ý trách móc.

Lục Chinh ngẩn người, cười: “Trêu gì chứ? Này, bạn cùng bàn, cậu có lương tâm không thế? Tôi đã chịu quả bóng đó cho cậu đấy, cậu không trả ơn tôi chút nào à?”

“Tôi không có lương tâm.” Vẻ mặt tôi hiện rõ hai chữ “trốn tránh”.

Nhưng cậu ấy lại cười rộ lên, không kìm được mà xoa đầu tôi: “Được rồi, cô bé vô tâm.”

22

Về đến nhà, vừa bước vào phòng khách, tôi đã nhìn thấy Bùi Chấn. Cậu ta ngồi trên sofa, bên cạnh là bố mẹ tôi. Nhìn thấy ánh mắt không vui của cậu ta, trong lòng tôi bỗng có dự cảm chẳng lành.

“Tiểu Huyền, lại đây.” Mẹ tôi cười gượng: “Lại đây ngồi, đừng vội về phòng.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Bùi Chấn, cách cậu ta một khoảng.

Mẹ tôi lấy điện thoại ra, trong đó có một bức ảnh. Là ảnh tôi và Lục Chinh đi cạnh nhau, tay cậu ấy đang xoa đầu tôi.

“Tiểu Huyền, con nói cho mẹ biết, cậu bạn này là ai?”

Tôi chớp mắt nhìn Bùi Chấn, cậu ta như thể đang cười hả hê trên nỗi đau của người khác. Còn bố tôi thì yên lặng, chầm một miếng thuốc.

Thấy tôi không nói gì, mẹ bắt đầu giảng dạy: “Tiểu Huyền, bây giờ con đã lên cấp ba rồi. Vừa chuyển trường thì kết bạn mới là chuyện tốt, nhưng có những chuyện phải có giới hạn, cân nhắc điều nên làm và không nên làm. Con hiểu đúng không?”

“Vâng.” Tôi thờ dãi: “Con sẽ sửa.”

Lúc này, điện thoại tôi nhận được một tin nhắn của Bùi Chấn. Chỉ có một câu ngắn ngủi: “Ai mà chẳng biết tố cáo?”

Giây sau đó, tôi chặn ngay số cậu ấy.

23

“Con và cậu ấy chỉ là bạn thôi, không có quan hệ khác đâu.” Sau khi tiễn Bùi Chấn ra về, tôi cố tình nhắc lại với mẹ: “Trước khi chuyển

trường, bị các bạn cô lập không phải là lỗi của con. Con là người bị hại, con chẳng làm chuyện gì xấu cả.”

Còn mẹ tôi thì chỉ than thở: “Mẹ biết là không phải con, nhưng mẹ lo lắng. Mẹ sẽ bảo Bùi Chấp giúp đỡ con, thằng bé từ nhỏ đã chơi với con.”

“Nếu con bảo là cậu ta nói dối thì sao? Bây giờ cậu ta thay đổi rồi thì sao?”

Bàn tay tôi run run cuộn tròn thành nắm đấm. Tôi nhìn mẹ chăm chăm, chờ bà ấy đáp lại, định nói ra hết những hành vi mà cậu ta đã làm với tôi. Bị cô lập, chuyển trường, bị bắt nạt.

Nhưng mẹ tôi chỉ đưa tay xoa thái dương: “Tiểu Tuyền, vậy bức ảnh đó từ đâu mà có? Mẹ mong con là một đứa trẻ trung thực.”

Trong khoảnh khắc đó, tôi thả lỏng bàn tay.

Thôi vậy.

Chương 3

24

Hôm sau ở trường học, tôi phát hiện ra ánh mắt khác thường của các bạn. Dù sao nhờ ơn Bùi Chấn, tất cả mọi người đều đã biết chuyện hôm qua ở sân bóng rổ, cậu ta và Lục Chính “đánh nhau” vì tôi.

Về mặt Lục Chính như thể chưa có gì xảy ra. Cậu ấy đang ngồi trên ghế làm nốt bài tập về nhà.

“Này, bạn cùng bàn, cho tôi mượn chép tí.”

Tôi nhìn tập đề trắng trơn của cậu ấy: “Cậu không tự làm được à?”

Cậu ấy hắng giọng, vờ như vô tình cử động bả vai, cắn răng chịu đựng sự đau đớn. Cậu ấy nói với vẻ đáng thương: “Nhìn đi, đồ vô lương tâm, giày vò tôi mà không chịu trách nhiệm.”

Mấy người bạn bên cạnh quay lại nhìn, mặt tôi liền đỏ lên: “Cậu im đi.”

Lục Chính bật cười, đúng là vô tư lự.

Tôi ngồi xuống, lấy tập đề đã làm xong đưa cho cậu ấy. Đúng lúc đó, bạn cùng bàn trước kia quay mặt lại. Là bạn gái hiện tại của Bùi Chấn, Phó Uyển.

“Chu Tuyền, chúng ta nói chuyện đi.”

25

Lục Chinh cầm cổ tay tôi ngăn lại, ngẩng đầu hỏi Phó Uyển: “Có chuyện gì à?”

Cô ta chớp chớp mắt: “Liên quan gì đến cậu?”

Phó Uyển rất nổi tiếng trong khối. Nhờ gương mặt ưa nhìn, thân hình nóng bỏng, tích cách vui vẻ, thẳng thắn nên cô ta quen biết rất nhiều người, kể cả ngoài trường cũng quen. Lục Chinh sợ người chưa trải sự đời như tôi sẽ chịu thiệt.

Nhưng tôi chỉ nhẹ nhàng buông tay cậu ấy ra: “Không sao.”

Rồi đứng lên, bảo Phó Uyển: “Đi, ra ngoài nói.”

26

“Cậu biết bức ảnh này chứ?”

Đó là bức ảnh Bùi Chấn cưỡng hôn tôi trong quán bar.

Lúc Phó Uyển đưa bức ảnh đó cho tôi xem, tôi không hề bất ngờ. Dù sao trước khi tôi chuyển trường, chuyện này đã náo động rầm rộ rồi, cô ta biết cũng không có gì lạ.

Nhưng câu tiếp theo của cô ta lại khiến tôi bất ngờ.

“Nhìn theo góc chụp này thì cậu tự nguyện hay sao?”

Trước mặt tôi, Phó Uyển phóng to tấm ảnh và dừng lại ở chỗ Bùi Chấn giữ hai tay tôi áp vào tường. Cô ta nói: “Do cậu ta chơi bẩn, đúng không?”

27

Về đến lớp, Lục Chinh ghé sát lại, nhỏ giọng nói: “Bùi Chấn nói chia tay với Phó Uyển rồi.”

Phó Uyển cũng vừa ngồi xuống. Sổng lưng cô ta thẳng tắp, trông không hề có vẻ thất tình.

Tôi hỏi Bùi Chấp: “Cậu chắc là Bùi Chấp nói chứ?”

Bởi vì vừa nãy, trước khi về đến lớp, Phó Uyển còn hỏi tôi một câu: “Chu Tuyền, có muốn trả thù cậu ta không?”

28

Sau khi tan học, tôi đang thông thả cất sách vở vào cặp, Lục Chinh bỗng gọi tôi: “Chu Tuyền, nhìn cửa sau đi.”

Là Bùi Chấp.

Quần áo cậu ta xộc xệch, một tay đút túi, đang dựa vào một bên cửa, ngón tay đan vào nhau và nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi bất giác siết chặt quai cặp. Bùi Chấp bước thẳng đến, đập chai coca “bụp” một tiếng xuống bàn: “Mẹ cậu bảo sau này tôi đưa cậu về nhà... Tránh rắc rối.”

Lúc nói câu này, cậu ta liếc mắt nhìn Lục Chinh.

Sau đó, Lục Chinh đẩy chai coca cho cậu ta: “Cậu ấy không cần.”

29

“Liên quan gì đến cậu?” Bùi Chấp lạnh lùng nhìn Lục Chinh: “Lục Chinh, có những chuyện cậu không nên nhúng tay vào.”

“Tôi cũng nói cho cậu biết, đừng có mà quá đáng.” Lục Chinh nói rõ từng câu từng chữ: “Đều là anh em với nhau, tôi không can thiệp vào đời sống riêng tư của cậu, nhưng cậu đừng quá đáng với Chu Tuyền.”

“Cậu thích cậu ta rồi à?”

“Đủ rồi!”

Một giây sau, một vốc nước hất mạnh lên mặt Bùi Chấp. Tôi đóng chai lại, đưa ra quyết định: “Bùi Chấp, nghe không hiểu à? Tôi không cần. Cậu muốn tố cáo hay muốn chinh đồn tôi như thế nào thì tùy, nhưng bây giờ, mời cậu cút ra ngoài.”

30

Lúc Lục Chinh áp chai coca lên mặt tôi, tôi vẫn đang ngẩn người.

“Sao, đờ luôn rồi à? Hay là tạt cậu ta quá lưu loát, quá sáng khoái?”

Tôi chau mày, cầm lấy chai coca cậu ta đưa: “Nói cứ như cậu kiếm được món hời gì vậy.”

Tóc Lục Chinh vẫn còn nhỏ nước. Lúc tôi hất nước vào Bùi Chấp, cậu ta phản ứng rất nhanh, cầm lấy cốc nước khác tạt lên Lục Chinh đang che trước người tôi. Cậu ấy lau mặt rồi im lặng, còn Bùi Chấp thì đập cốc nước, trước khi đi còn buông lời cay độc: “Chu Tuyền, cậu có gan thì đừng về nhà!”

Tôi mở chai coca, uống một ngụm: “Cậu không lau nước đi à?”

Lục Chinh thở dài một tiếng: “Đồ vô lương tâm, không thèm đưa giấy cho tôi lau luôn.”

Tôi đặt chai coca xuống, cúi đầu tìm giấy trong túi: “Để tôi tìm đã.”

Sau giờ tan học, sân thể dục vắng vẻ nhưng vẫn còn người đang đánh bóng. Tôi và Lục Chinh ngồi cùng nhau trên chiếc ghế đôi.

“Đây, tìm thấy rồi...”

Tôi ngẩng đầu, chợt sửng sốt nhìn Lục Chinh. Cậu ấy đang uống coca, còn uống đúng vào chỗ tôi đã nhấp môi trước đó.

“Khụ.” Vành tai Lục Chinh đỏ lên. Cậu ấy đặt chai coca về chỗ cũ:
“Không tìm thấy khăn tay, uống một ngụm coca không được à?”

31

Tôi và Lục Chinh ở bên ngoài rất lâu. Từ lúc ra khỏi rạp chiếu phim, tôi đã tắt cuộc điện thoại thứ ba từ gia đình. Cậu ấy liếc mắt nhìn tôi:
“Cậu không bắt máy thật à?”

Tôi thản nhiên nói: “Đến giờ này rồi, nên trình bày, tố cáo tội của tôi ra sao thì chắc chắn Bùi Cháp đã làm xong rồi. Bắt máy làm gì? Nghe chửi à?”

Lục Chinh phì cười: “Sao trước đây tôi không nhìn ra cậu có cá tính như vậy nhỉ?”

Chúng tôi tìm được một quán thịt nướng, định ăn đêm. Không đem tiền nên tôi đành trông cậy hết vào tên gốc lăm tiền Lục Chinh này.

“Ồi chà, học sinh ngoan cũng uống rượu à?”

Trên bàn bày hai chai bia. Tôi lắc đầu: “Chủ quán tặng đấy.”

“Tặng? Chúng ta nhìn không giống học sinh cấp ba à?”

“Trông cậu giống công tử ăn chơi trác táng dẫn em gái trốn học ấy.”

Lục Chinh lại cười. Tôi cũng không nhin được, nhếch mép cười.

Cậu ấy mở một chai bia, rót ra hai cốc: “Vậy bốn công tử dẫn cậu đi làm những chuyện mà công tử nên làm nhé.”

Tôi suýt thì sặc bia.

Trong mùi thịt nướng thơm lừng và âm thanh náo nhiệt của đám đông, tôi nghe thấy tiếng Lục Chinh đặt cốc xuống: “Tôi không nhin nổi cậu ta nữa.”

“Tôi là thanh mai trúc mã mười mấy năm với cậu ta... Thực ra trước kia Bùi Chấn không như vậy đâu. Cậu ta chỉ hơi kiêu ngạo một chút thôi, thích mĩa mai, nói ngược với lòng mình, nhưng không cố ý đi bắt nạt người khác đâu.”

“Còn nhớ hồi nhỏ, lúc mới chuyển đến, tôi đã bị bắt nạt. Vì báo thù cho tôi mà cậu ta bị đánh đến nổi cả người bầm tím, tôi hỏi thì cậu ta nhất quyết không nói. Bố cậu ta lại nóng tính, nếu tôi không chạy đến nhà cậu ta khóc lóc thì e là cậu ta đã bị bố đánh chết rồi.”

“Hình như là sau khi học hết cấp hai, tôi nghe được từ chỗ bố mẹ tôi là mẹ cậu ta ngoại tình, bị bố cậu ta phát hiện rồi đánh một trận. Cậu ta ngăn bố lại, cũng bị vạ lây. Chuyện này chẳng về vang gì nên sau đó nhà cậu ấy thay đổi rồi... Bùi Chấn cũng học thối hư. Sau đó nữa, từ sau lần chơi trò thật hay thách, cậu ta bắt đầu ghét tôi.”

Lục Chinh cụng ly với tôi: “Không sao, cậu nhin cậu ta mấy năm như vậy cũng đủ rồi. Cậu ta tự chọn đường đi thì phải tự chịu trách nhiệm.”

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu uống hớp bia. Nhưng giây sau đó, cậu ấy giật lấy cốc của tôi: “Đừng uống nữa, cậu có phải công tử đâu.”

Tôi không nhin được mà cười thành tiếng: “Vậy công tử, cậu cũng đừng uống nữa.”

Tôi sát lại gần cậu ấy, cười tít cả mắt: “Cậu mà uống say, tôi không khiêng cậu về nhà được đâu. Cậu nặng như heo ấy.”

Tại Lục Chinh đỏ lên, cậu ấy lùi lại, lẩm bẩm: “Sao cậu lại gần tôi như thế, trông giống thực nữ chút được không?”

Chương 4

33

Lúc tôi về đến nhà, đã là đêm khuya. Trong nhà vẫn sáng đèn, đương nhiên là mọi người vẫn chưa ngủ.

Tôi đẩy cửa bước vào, thay giày dưới ánh mắt của mọi người trong phòng khách rồi cởi cặp sách, không cảm xúc gì.

“Tiểu Tuyền, lại đây.” Mẹ bắt chuyện với tôi trước.

Lần này trong phòng khách chỉ có bố mẹ, không có tên kh.ốn Bùi Chấp kia nữa. Tôi bước lại, đứng trước mặt bọn họ, ngẩng mặt lên, chẳng có biểu cảm gì.

“Không biết bản thân sai ở đâu à?” Lần này, bố tôi lên tiếng.

Câu sau của bố bắt đầu kích động: “Ở bên ngoài lâu như vậy đến bây giờ mới về, gọi điện thì không nghe, nhắn tin cũng không trả lời. Rốt cuộc con có biết mình đang làm gì không?”

“Tiểu Tuyền.” Mẹ kéo tay áo bố: “Con nói thật cho mẹ, có phải con đi cùng cậu bạn trong ảnh lần trước không? Có làm chuyện gì xấu không?”

“Chẳng phải Bùi Chấp đã nói với bố mẹ rồi à?”

Tôi ngẩng đầu, lần đầu tiên thấy lòng mình bình tĩnh đến vậy: “Lần trước con đã nói với mẹ rồi, bọn con chỉ là bạn học bình thường thôi. Cậu ấy bị thương, con chỉ cùng cậu ấy đi tới phòng y tế thôi.”

“Cậu ta bị thương, sao con phải đi cùng?” Bố hỏi vặn lại.

“Cậu ấy vì con nên mới bị thương đấy!” Tôi ném cặp sách xuống đất: “Bởi vì tên Bùi Chấp mà bố mẹ cho là ngoan ngoãn nghe lời kia nhìn con thấy ngứa mắt, ghét con, dùng bóng đập con! Nếu không phải Lục Chinh che chở cho con thì người bị bóng đập trúng là con đấy!”

Phòng khách bỗng chốc yên lặng. Tôi hít sâu một hơi, nhìn về mặt sưng sờ của bố mẹ, cười khẩy: “Hai người vẫn không tin phải không?”

Tôi đứng dậy, tìm điện thoại trong cặp sách. Lúc đưa cho bố mẹ xem bức ảnh đó, tay tôi run lẩy bẩy.

“Bố mẹ nhìn đi.” Tôi mở bức ảnh Bùi Chấp c.ư.ỡng hôn mình. “Nếu không tin lời con thì bố mẹ tự xem đi.”

34

Cuộc nói chuyện với bố mẹ cuối cùng cũng kết thúc. Tôi đi về phòng, nằm liệt trên giường như thể trút bỏ được gánh nặng.

Lúc này WeChat nhận được tin nhắn. Là của Lục Chinh:

“Uống rượu không bị người nhà phát hiện chứ? Nhớ uống ít nước chanh, tôi đã mua chanh bỏ vào cặp cậu rồi.”

“Là con gái, lần sau đừng uống rượu ở bên ngoài nữa, không tôi sẽ mách tội cậu đấy.”

“Còn nữa... đừng buồn lòng vì lời nói của người nhà. Về phần Bùi Chấp thì có tôi đây rồi.”

Tôi nhìn vào màn hình, không biết vì sao lại cười.

Rõ ràng thuê trọ cùng Bùi Chấp là cậu ấy, bây giờ người bực bội hơn cũng là cậu ấy.

Tôi nhớ lại ánh mắt kh.i.ếp sợ, kinh ngạc của bố mẹ, trong lòng lại dấy lên một cảm giác khác thường.

Tôi còn nhớ hành động của mẹ lúc đó. Bà ấy tắt màn hình điện thoại, đưa cho tôi: “Tiểu Tuyền... mẹ biết rồi, mẹ xin lỗi. Nhưng hoàn cảnh gia đình của Bùi Chấp...”

Tôi lắc đầu: “Biết rồi.”

Tôi không mở đèn. Trong phòng tối om, tôi nằm dài trên giường, ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Lúc này, có tiếng động ngoài ban công. Tôi xuống giường, chân trần bước ra ngoài. Sau đó, dưới ánh trăng bạc ngàn, tôi thấy bóng dáng của một người mà tôi không muốn nhìn thấy nhất – Bùi Chấp.

35

Nhà Bùi Chấp rất gần nhà tôi, nhưng đáng lẽ giờ này cậu ta phải ở căn hộ bên cạnh trường cùng Lục Chinh mới đúng. Thế mà lúc này, cậu ta lại đang ngồi trên cành cây ngoài cửa sổ nhà tôi, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Đi chơi với Lục Chinh về rồi à?”

Về mặt tôi vô cảm, định kéo rèm nhưng bị cậu ta gọi lại: “Chu Tuyền, cậu nhìn xem đây là gì?”

Trên tay cậu ta hình như cầm thứ gì đó. Tôi không kéo rèm nữa, nhìn thấy rõ thứ đó. Là một lọn tóc được buộc lại bằng dây chun, là lọn tóc mà cậu ta đã cắt của tôi để lấy lòng hoa khôi trường. Tôi giật mình, chợt sờ đoạn tóc nham nhở ở bên tai.

Bùi Chấp cười. Cậu ta nói rõ từng chữ một: “Đây, là bằng chứng cậu la liếm, thích thầm tôi đấy.”

Nhưng tôi không thèm bổ thí cho cậu ta một ánh mắt: “Vậy thì cậu cứ giữ nó cô đơn tới già đi, đồ kh.ố.n.”

36

Mấy ngày sau là đến ngày hội thể thao rồi.

Khó lắm Bùi Chấp mới biến mất mấy ngày nay. Kỳ thi liên cấp thành phố lại xếp ngay sau hội thể thao, thêm nữa là trận đấu bóng rổ của hội thể thao, có lẽ gần đây cậu ta không rảnh.

Nhắc tới kỳ thi liên cấp, trong đầu tôi lại nhớ tới lời Phó Uyển nói ngày hôm đó: “Bùi Chấp định quay cóp trong kỳ thi lần này. Cậu ta đã mua đáp án rồi, nhưng tôi đã lấy được lịch sử giao dịch của cậu ta.”

Với quan hệ bạn gái thân mật như thế thì việc mở khóa điện thoại của cậu ta hay lấy lịch sử ghi chép cũng rất dễ dàng. Chiếc USB có phần ghi chép đó đã được nhét vào trong cặp tôi.

Tôi ngồi ngẩn ngơ trên khán đài. Giây tiếp theo, cảm giác quen thuộc của chai coca lạnh áp lên mặt tôi. Tôi cầm lấy chai coca, không ngẩng đầu lên: “Lục Chinh, con trai ít uống coca thôi.”

“Haiz, học sinh giỏi như cậu mà cũng giống tặc* à?” Lục Chinh cực kỳ tiện tay véo má tôi.

(*Chu Tuyền khuyên Lục Chinh ít uống coca có thể hiểu là đang ám chỉ uống nhiều coca sẽ bị yếu si.nh l.ý và giảm số lượng ti.nh trùng, vì vậy Lục Chinh mới nói Chu Tuyền giống tặc.)

Tôi đánh vào tay cậu ấy: “Đừng hòng.”

Cậu ấy cười khì khì, ngồi xuống bên tôi: “Cậu không tham gia hạng mục nào à?”

Tôi mở chai coca: “Lười, mệt, không biết.”

Lục Chinh vui vẻ: “Tứ chi chẳng phát triển chút nào thế?”

“Thế cậu tham gia gì rồi, cậu bé tứ chi phát triển?”

Tên này vẫn cười ngây ngô, hình như không nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của tôi.

“Trận chung kết bóng rổ buổi chiều của tôi, cậu đến xem đi.”

37

Tôi đồng ý rồi.

Nhưng lúc đến hiện trường, tôi không tìm thấy Lục Chinh. Người thay thế cậu ấy là một cầu thủ mới. Và tôi nhìn thấy Bùi Chấn.

Cậu ta mặc đồng phục đội bóng màu trắng, trên đó là con số “6” bắt mắt, mà tôi vừa nhìn là thấy ngay phía dưới góc trái của bộ đồ là một ngôi sao năm cánh bằng giấy rất nổi bật. Đó là đồng phục của Lục Chinh.

Từ tận đáy lòng tôi dội lên một dự cảm không lành.

“Chu Tuyền.”

Tiếng bóng đập xuống mặt đất ngày một rõ hơn, trầm hơn. Bùi Chấn không hề khách khí nắm lấy cổ tay tôi: “Chạy cái gì? Không xem tôi đánh bóng à?”

Khoảnh khắc đó, ánh mắt của cả sân bóng đều dồn về hai chúng tôi. Còn cậu ta hơi cúi đầu, nói với âm lượng mà chỉ hai chúng tôi mới có thể nghe thấy, từng chữ một vang lên bên tai tôi: “Không thì bây giờ cậu đoán xem, Lục Chinh làm sao rồi?”

38

“Bốp!” Một tiếng vang trong trẻo phát ra.

Tôi cho Bùi Chấp một b.ạt t.a.i trước mặt tất cả mọi người trong trường. Cậu ta thậm chí còn chẳng kịp phản ứng, cũng không đáp trả. Nhất thời, ai nấy đều kinh ngạc, nhìn chăm chăm chúng tôi.

Tôi hít một hơi: “Bùi Chấp, cái tát này là để trả lại cho cậu quả bóng đập vào tôi đấy.”

Bóng rơi xuống đất. Bùi Chấp nhanh chóng nắm lấy cổ tay tôi. Mặt cậu ta đỏ lên, ánh mắt nhìn tôi cực kỳ nguy hiểm: “Chu Tuyền, đm, cậu có biết mình đang làm gì không?”

“Biết.”

Cổ tay tôi bị cậu ta siết chặt trong lòng bàn tay. Vùng vẫy cũng không thoát ra được, tôi đành bỏ cuộc.

“Chuyện cậu c.ư.ỡng hôn, tôi đã nói cho bố mẹ tôi biết rồi. Cậu hại tôi bị c.ô l.ậ.p, ép tôi chuyển trường, khiến tôi như một con thú dữ bị người ta xa lánh. Bùi Chấp, trước kia cậu có phải như vậy đâu, giờ cậu còn nhận ra chính mình nữa không?”

Tay Bùi Chấp dần thả lỏng. Tôi liền hất mạnh tay cậu ta ra: “Nói cho tôi biết Lục Chinh đang ở đâu.”

Nhưng giây sau đó, cậu ta không hề tức giận, ngược lại còn cười: “Cậu ta ở đâu à? Chu Tuyền, cậu có giỏi thì tự mà tìm!”

Chương 5

39

Trường học rất rộng. Tôi chạy qua từng tòa nhà một, tìm từng phòng học, gõ cửa từng phòng để tìm Lục Chinh. Cuối cùng tôi cũng tìm thấy cậu ấy trong một phòng học trống của tòa nhà.

Lục Chinh ngồi trong đó, trên một cái bàn trống, đang ngẩn ngơ xem trận bóng rổ qua khung cửa sổ. Bùi Chấn không ở trên sân, mà Lục Chinh bị khóa ở bên trong.

“Sao cậu đến đây?”

Nhìn thấy tôi, cậu ấy hơi ngạc nhiên: “Sao cậu biết tôi ở đây? Tôi tưởng cậu không nhìn thấy tôi ở trên sân thì về rồi chứ.”

Cách nhau một khung cửa sổ, tôi tức lên đập mạnh vào cánh cửa: “Cậu còn nói như vậy được à? Cậu không có chút cảm giác nguy hiểm gì sao? Ngộ nhỡ không có ai đến, không ai phát hiện ra cậu thì sao?”

“Không phải cậu đã đến rồi à?”

Lục Chinh đẩy cửa, nhưng cửa bị khóa rồi.

“Bị khóa rồi. Tôi không ngờ Bùi Chấn sẽ chơi trò này, lừa tôi đến rồi nhốt ở đây. Không sao, dù gì bảo vệ chắc chắn sẽ đến kiểm tra từng phòng một, đến lúc đó có thể ra rồi.”

Tôi khụt khịt mũi: “Tôi đi tìm bảo vệ lấy chìa khóa cho cậu.”

“Này, không vội.”

Tôi đứng ở hành lang đối mặt với Lục Chinh, chỉ cách một cánh cửa sổ.

Cậu ấy tùy tiện ngồi lên bàn, cười ngây ngô: “Cậu nhìn hai chúng ta bây giờ có giống Romeo và Juliet nhìn nhau qua cửa sổ không?”

Tôi bị cậu ấy chọc cười: “Romeo nhà ai mà giỏi như cậu vậy hả?”

40

Cuối cùng cũng mở được cửa, trận bóng rổ kết thúc rồi.

Tôi biết trận đấu này rất quan trọng với Lục Chinh, bởi cậu ấy đã chuẩn bị rất lâu. Vừa mới đi được hai bước, tôi không nhịn được mà gọi cậu ấy: “Lục Chinh... xin lỗi.”

Cậu ấy nghiêng đầu: “Vì sao phải xin lỗi chứ?”

“Nếu như không phải vì tôi, cậu sẽ không bị Bùi Chấp tr.ả th.ù đầu, đúng không?”

Hành lang của lầu bốn rất yên tĩnh. Mọi người đều đang ở sân thể dục, tòa nhà dạy học vắng người, chỉ còn tiếng bước chân rõ ràng.

Lục Chinh cười nhẹ một tiếng, nửa đùa nửa thật: “Đúng vậy, ầm ức thật đấy. Cậu định bù đắp cho tôi như thế nào?”

Tôi dừng bước, nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi đó. Cậu ấy lại cười nữa, giữ chặt vai tôi rồi đẩy đi: “Được rồi. Anh đây luôn làm việc thiện, sao lại để cậu bù đắp chứ, cô bé vô tâm.”

Tôi nhớ lại ngày hôm đó ở phòng y tế, Lục Chinh hỏi tôi “Cậu nhìn tôi, thấy thế nào”, nhưng cho đến ngày hôm nay tôi vẫn không dám hỏi lại cậu ấy rằng như thế nào là ý gì.

Trên người Lục Chinh có mùi bột giặt sạch sẽ. Cánh tay vững chắc của thiếu niên dường như không phải đang khoác lấy vai tôi mà là

đang ôm lấy một trái tim chân thành thổ lộ. Tôi nghe thấy tiếng tim đập ngày càng nhanh của ai đó.

Vừa xuống tới cầu thang, chân tôi bỗng hụt một bước.

“Cẩn thận!”

Cánh tay của Lục Chinh ôm trọn lấy tôi. Sau lưng là bức tường lạnh lẽo, cứng rắn, trước người là lồng ngực rộng rãi, ấm áp của cậu ấy. Tôi dựa vào lòng cậu ấy, đầu óc trống rỗng.

“Sao mặt cậu đỏ thế?”

Lục Chinh đột nhiên cúi đầu, hơi thở của cậu ấy phả vào mặt tôi:
“Trong hoàn cảnh này... có phải tôi có thể tỏ tình không?”

41

Tôi và Lục Chinh vừa ra khỏi tòa nhà dạy học. Mấy anh em trong đội bóng của cậu ấy đã sẵn sàng tới: “Biến đi đâu vậy? Cậu và Bùi Cháp đều phạm tội tày đình rồi. Cả hai không đến, huấn luyện viên tức giận đến nỗi dời ngày thi đấu sang ngày mốt rồi!”

Nghe xong, tôi liền thở phào nhẹ nhõm. May là chưa kết thúc, vẫn còn cơ hội.

Lục Chinh cười, vẫy tay với bọn họ: “Vậy thì ngày mốt, có tôi ở đây, khỏi lo.”

Ánh mắt của bọn họ cố ý, vô ý dồn cả về phía tôi. Tôi cảm thấy không được tự nhiên, kéo gấu áo của Lục Chinh. Cậu ấy cúi đầu, nắm lấy tay tôi: “Dẫn cậu đi ăn cơm nhé?”

Hành động đấy không khác gì tuyên bố chủ quyền. Mấy anh em của cậu ấy nháy mắt với tôi, rồi giơ ngón tay cái, thể hiện cho Lục Chinh một like.

Mặt tôi bắt đầu nóng lên. Tôi càng giăng tay ra thì cậu ấy càng nắm chặt.

Đi ra khỏi sân thể dục, người này mới tinh nghịch cúi đầu: “Làm gì thế? Đi với tôi mất mặt lắm à?”

Tôi tức đến nổi đ.ấ.m cậu ấy một cái: “Được rồi đấy, đã chiếm lời rồi còn khoe khoang!”

Nhưng giây sau đó, khi xoay đầu lại, bỗng bắt gặp một người đang đối mắt nhìn chúng tôi. Bùi Chấn nhìn chăm chăm bàn tay mười ngón đan vào nhau của tôi và Lục Chinh, cười lạnh lùng.

42

“Sao, nhanh như vậy đã tìm thấy người cần cậu rồi à?” Bùi Chấn không nhiều lời, chỉ nói mỗi câu đó rồi đi.

Lục Chinh thở phào, vuốt ve bàn tay tôi, an ủi: “Không sao, bây giờ cậu ta mà nổi đ.i.ê.n lên nữa thì có tôi đỡ cho cậu rồi.”

Nhưng tôi vẫn thấy hơi mơ hồ bất an.

“Tôi chỉ cảm thấy dường như tôi không còn quen biết cậu ta nữa.”

Hồi nhỏ, tôi và Bùi Chấn thật xứng với từ “thanh mai trúc mã” đó. Sau này, có lẽ vì biến cố gia đình hoặc vì học theo cái xấu mà cậu ta trở nên như thế.

Lục Chinh lại xoa đầu tôi: “Tôi sẽ không để cậu ta ức hiếp cậu nữa đâu.”

“Có phải trước đây, tôi rất yếu đuối không? Còn liên lụy đến cậu nữa...”

Cậu ấy lắc đầu, cười: “Nếu là tôi, tôi cũng rất khó xử. Có những người thay đổi rồi nhưng cậu vẫn nhớ điểm tốt của họ ngày trước.

Nó khiến cậu còn buồn hơn cả việc họ đã xấu xa ngay từ thuở ban đầu.

“Còn cậu thì sao?” Tôi nhìn thẳng vào Lục Chính, hỏi: “Cậu có thay đổi không?”

Cậu ấy thôi cười, bỗng kéo ngón tay út tôi lên: “Nếu thực sự có ngày đó, cậu nhất định phải t.á.t tôi một cái, m.ắ.ng tôi là đồ khốn, đá tôi đi, cậu không được để bản thân chịu ấ.m ú.c.”

43

Trước khi thi liên cấp, tôi ở nhà ôn tập. Thái độ của bố mẹ đối với tôi cũng ổn hơn rất nhiều, trên bàn học còn có cả đĩa hoa quả mà mẹ đưa.

Nhưng trong khi dường như tất cả mọi thứ dần trở nên tốt đẹp, khi chỉ còn một ngày nữa là đến kỳ thi liên cấp, Lục Chính nghỉ học, tôi mới cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Tôi gọi mười mấy cuộc điện thoại cho cậu ấy nhưng không ai nghe máy.

Lúc đi đến góc hành lang, tôi bị người ta chặn lại.

“Đi đâu?”

Là Bùi Chấn. Khóe miệng cậu ta có một vết bầm, bên cạnh mắt còn có một vết xước. Sự bất an từ tận đáy lòng tôi lúc này đã lên đến đỉnh điểm.

“Lục Chính đâu?”

Cậu ta cười khểnh, trông có vẻ mệt mỏi. Tay tôi bị cậu ta cầm lấy, vừa chậm chạp lại mạnh mẽ luồn qua kẽ tay tôi, thế là mười ngón tay đan vào nhau. Đôi mắt của Bùi Chấn rơi vào chỗ sâu trong vạt áo của tôi, nơi có một vết đỏ mờ nhạt khó nhận thấy. Hôm ấy, Lục Chính dè

dặt, cẩn thận, không dám xâm nhập, để lại dấu vết này trong lúc khám phá, nó nhỏ đến mức sắp không nhìn thấy rồi.

Nhưng, Bùi Chấp lại thấy nó. Cậu ta thở dồn dập hơn, ấn vào vai tôi, nhắc lại lần nữa: “Cậu muốn đi đâu?”

“Không liên quan đến cậu.”

“Không liên quan?”

Bùi Chấp cúi đầu, bỗng chỉnh lại cổ áo đồng phục, giọng điệu hèn mọn, nói: “Quên cậu ta đi. Chu Tuyền, chúng ta bắt đầu lại lần nữa.”

44

Lục Chinh bị Bùi Chấp đ.á.nh đến mức phải nhập viện. Giây phút đẩy cửa phòng bệnh bước vào, tôi nhìn thấy khuôn mặt Lục Chinh tái nhợt nằm trên giường bệnh, hơi thở cũng yếu đi.

“Lục Chinh.”

Cậu ấy mở mắt, nhìn thấy tôi, nhẹ giọng: “Sao cậu lại đến đây? Khiến cậu phải lo lắng rồi.”

Lục Chinh là người từ nơi khác đến, một mình đi học ở nơi này. Lúc cậu ấy xảy ra chuyện cũng không thông báo cho người nhà, là anh cậu ấy đưa cậu ấy đi.

“Chuyện này đều tại mình.”

Cậu ấy gượng dậy: “Hôm qua mình chơi xấu, cố ý kích động cậu ta, kết quả bị tên khốn này ra đòn h.i.ểm. Tất nhiên là mình không đ.á.nh lại được cậu ta, nhưng cậu ta cũng bị mất sức. Không sao đâu, mình chỉ bị v.ết th.ư.ơ.ng nhỏ thôi.”

Tôi sờ đuôi lông mày nho nhỏ của cậu ấy. Nghĩ lại sự hèn mọn của Bùi Chấp lúc sáng ở trước mặt mình, nhưng tôi không có chút vui sướng nào. Nhìn Lục Chinh, tôi đ.au l.òng không thôi.

“Chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được.”

Tôi nói với giọng điệu kiên định: “Lục Chinh, mình sẽ bắt cậu ta xin lỗi cậu.”

Cậu ấy liền cười: “Bắt như thế nào? Cậu ta còn nhớ cậu lắm đấy, đừng chỉ vì một câu xin lỗi mà khiến mình mất đi bạn gái đẹp như tiên này.”

Nhưng tôi chẳng cười nổi. Tôi lấy một chiếc USB từ trong cặp ra: “Lục Chinh, nếu bỏ qua lần nữa là hại cậu ta đấy.”

Chương 6

45

“Chu Tuyền.”

Ở dưới sảnh bệnh viện, tôi nhìn thấy Bùi Chấn. Cậu ta biết tôi đến thăm Lục Chính, bèn đi cùng một đường với tôi, không ngăn lại cũng chẳng theo tôi lên tầng.

Cậu ta tiến về phía tôi, nhưng tôi lại lùi về sau mấy bước: “Bùi Chấn.”

Bùi Chấn dừng bước, nhìn tôi chăm chăm: “Chu Tuyền, trước đây tôi không biết chừng mực, cậu dạy cho tôi sửa được không?”

Tôi lắc đầu: “Cậu quên rồi à? Tôi từng dạy rồi. Hôm đó ở trong quán bar, cậu chửi tôi lo chuyện bao đồng, bảo tôi c.ú.t mà.”

Cậu ta mở miệng, yết hầu cử động nhẹ, hình như muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Tôi cười: “Bùi Chấn, xin lỗi Lục Chính đi.”

Nụ cười trong ánh mắt cậu ta chợt biến mất. Bùi Chấn tiến lên phía trước hai, ba bước, nắm lấy vai tôi, giọng nói run run: “Cậu thực sự thích cậu ta rồi sao?”

“Bùi Chấn, chuyện này không liên quan gì đến thích hay không thích cả.” Tôi đẩy tay cậu ta ra: “Cậu nên đi khám bác sĩ tâm lý đi.”

“Đến cả cậu cũng cảm thấy tôi bị b.ệ.nh sao?”

“Bùi Chấn, tôi biết hoàn cảnh gia đình cậu, đây cũng là lý do mấu chốt. Cậu đánh Lục Chinh thành ra như thế, cậu ấy hoàn toàn có thể kiện cậu.”

Bùi Chấn buông tay: “Chu Tuyên, đừng cần cậu ta nữa được không? Cậu dạy tôi đi, điều gì tôi không biết, cậu dạy tôi được không?”

“Quá muộn rồi.” Tôi nhìn cậu ta, nhìn người đã thay đổi hoàn toàn so với thuở niên thiếu của chúng tôi.

“Bây giờ tôi mới nhận ra rằng, người tôi thích không phải cậu mà là chàng thiếu niên ngoài lạnh trong nóng, có phần kiêu ngạo của trước kia. Nên tôi mới năm lần bảy lượt khoan dung, nhẫn nhịn cậu, nhưng thứ nhận lại chỉ là sự thay đổi ngày một th.ậ.m t.ệ hơn của cậu.”

“Thực ra tôi cũng đoán được, sau khi nhà cậu xảy ra chuyện, cậu sẽ bắt đầu đổ kị với tôi. Cậu ghét việc tôi có một gia đình đủ đầy, hạnh phúc hơn cậu, ghét việc tôi sống thoải mái, ghét những người theo đuổi cậu như tôi, ở trước mặt cậu ra vẻ tự cao tự đại, không biết nói lấy một câu mềm mỏng.”

“Bùi Chấn, hôm đó tôi đã thấy cậu dán lại bức thư tình bị xé nát kia, rồi tập bện lọn tóc đỏ của tôi, dùng sợi dây đỏ buộc lại. Nhưng cậu vẫn ghét tôi như vậy. Tôi nghĩ mãi cũng không ra, cho đến một ngày tôi nghe được cuộc điện thoại của mẹ cậu và mẹ tôi, nói cậu được chẩn đoán mắc chứng r.ối l.o.ạ.n lư.ỡng c.ực.”

Tôi nghe được hơi thở ngày một nặng hơn của Bùi Chấn. Sau đó, tôi lùi lại một bước, vẫy tay với dì Bùi đang vội vàng đuổi tới phía sau cậu ta.

“Không sao, cậu chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thôi.”

Còn người đã chịu biết bao t.ổn th.ư.ơng mà cậu đã gây ra như tôi, sẽ không thương hại cậu nữa đâu.

Rất nhanh sau đấy, Bùi Cháp đã làm xong thủ tục nghỉ học. Còn có người nộp chứng cứ cậu ta qu.ay c.óp, chính là chiếc USB đó. Sự thật đã được phơi bày nên tất cả mọi người đều biết cậu ta mắc b.ệ.nh t.âm th.ần. Tôi cũng nhận được lời xin lỗi của nhiều người, trong đó có cả cô bạn hoa khôi kia.

Nhưng cũng có người đến chúc mừng. Ví dụ như Phó Uyển.

Phó Uyển phát hiện ra ch.ứng r.ối lo.ạn lư.ỡng c.ực của Bùi Cháp không sớm hơn tôi là bao, nên cô ta đến tìm tôi, hy vọng rằng cậu ta sẽ bị xử trí.

“Có vài lần cậu ta ra ngoài uống say, đều gọi tên của cô.”

Lúc cô ta đưa chiếc USB cho tôi, miệng vẫn cười nói: “Cậu ta gọi tên của cô, một bên vừa nói thích cô, một bên lại ch.ửi cô làm ra vẻ. Lúc đó tôi mới cảm thấy, khả năng là cậu ta có b.ệ.nh thật.”

Trừ việc nghỉ học, tôi còn nghe nói bố mẹ của Bùi Cháp cuối cùng cũng l.y h.ôn rồi. Giày vò, dằn vặt, làm trò biết bao nhiêu năm nay, cuối cùng tất cả cũng kết thúc bằng c.ăn b.ệ.nh t.âm th.ần của cậu ta. Mẹ của Bùi Cháp xin nghỉ việc, định chăm sóc cậu ta cho tốt. Dì ấy còn gọi điện thoại cho tôi, nhưng lúc đó tôi vẫn đang ngồi đọc sách ở đầu giường bệnh của Lục Chinh.

“Tiểu Tuyền, chuyện trước đây... dì thay nó xin lỗi cháu. Sau này, cháu có thể đến thăm nó không?”

Nhưng tôi đã nhẹ giọng từ chối dì ấy.

Lục Chinh đã bỏ lỡ kỳ thi liên cấp, nhưng cơ thể lại hồi phục rất nhanh.

Cậu ấy rất tức giận, lại còn xoa đầu tôi: “Cậu đã xử lý cậu ta sau lưng mình, mà cũng chẳng thông báo cho mình một tiếng. Như thế chẳng phải rõ ràng là mình rất vô dụng à?”

Tôi mỉm cười an ủi cậu ấy: “Mình có ích không phải là được rồi sao?”

Lục Chinh sắp ra viện rồi. Tôi chợt hỏi cậu ấy: “Lúc ở trước cửa phòng y tế, có phải cậu định tỏ tình với mình không?”

Cậu ấy ngẩn ngơ, cử động cánh tay một cách không tự nhiên: “Sao đột nhiên hỏi cái này thế?”

Câu trả lời của cậu ấy rất rõ ràng rồi.

“Đúng là đồ công tử, thấy gái là giở trò!” Tôi trợn mắt: “Cậu sẽ không nghĩ mình là loại người lụy tình, thích Bùi Chấn đến chết đi sống lại, cậu ta tra tấn trái tim mình trăm ngàn lần nhưng mình vẫn thích cậu ta như lúc ban đầu, còn quay lại tố cáo rằng anh em thân nhất của cậu ta có ý đồ xấu xa với mình chứ?”

“Không, không, không.” Lục Chinh liên tục phủ nhận: “Không thể nào. Dù sao thì trông cậu rất thông minh, mình không tin đâu.”

“Huống chi... ai nói với cậu mình thấy gái là giở trò hả?”

47

Thực ra thành tích học tập của Lục Chinh rất tốt. Trước khi tôi chuyển trường, cậu ấy đã từng đến trường của chúng tôi tham gia thi đấu. Đội thi của trường cậu ấy chỉ có hai, ba người nhưng trông giống một nhóm c.ôn đ.ồ, thanh niên h.ư h.ởng hơn.

Còn có người nói đùa rằng: “Anh Lục, anh phong độ thế này thì cả đám con gái sẽ chết mê chết mệt mất thôi.”

Tên này cũng đặc ý muốn chết: “Quá khen, quá khen. Dễ gì gặp được người phong độ như anh đây, một đám là còn ít đấy.”

Đúng lúc này, tôi đi ngang qua cậu ấy. Lúc này tôi vẫn chưa bị c.ô lậ.p, còn b.ệnh tình của Bùi Chấn cũng chưa nặng đến thế.

“Bên ngoài trường có một đoàn làm phim, nói không chừng cậu có thể ứng tuyển một vai công tử nhà giàu đấy.” Tôi ôm cặp sách, miệng nhanh hơn não, nói xong, đầu cũng chẳng thềm ngẩng lên mà lướt qua cậu ấy.

Ánh mắt của Lục Chinh liền dõi theo tôi, còn tôi thì bước vào khu nhà dạy học, không thềm nhìn cậu ấy lấy một cái.

“Úi chà! Anh Lục à, còn bé này chưa đổ kìa.”

Lúc đó, những nội quy trường học Lục Chinh vi phạm đã dày như cuốn sổ, chỉ riêng chuyện “yêu sớm” là chưa.

Cậu ấy quay đầu lại, nhìn thấy tấm biển quảng cáo của trường học. Thứ đập vào mắt đầu tiên chính là tên và ảnh của tôi.

“Chu Tuyền.”

Lục Chinh nhìn chằm chằm bức ảnh đó, đứng suy nghĩ khoảng mười giây. Cuối cùng, cậu ấy kết luận: “Được rồi, anh đây chịu thua.”

Mọi người đều bật cười.

Từ đấy, khoảng trống trong trái tim của người thiếu niên đó đã bắt đầu nảy sinh những bí mật thầm kín. Cũng từ lúc ấy, trong quyển nhật ký của Lục Chinh có thêm hai dòng chữ:

“Không làm công tử ăn chơi trác táng.”

“Mình muốn sống đôi cùng tên của cậu ấy.”

(HẾT)